

Dolca

Vasile Alecsandri

Pe câmpul Tinechiei,
Pe zările câmpiei,
Răsărit-au florile
Odată cu zorile?
N-au răsărit florile,
Ș-a dus Costea oile
De-a așezat stânele
Pe toate movilele.
Azi e luni și mâini e marți,
Pleacă Costea la Galați.

Să ia sare
La mioare,
Și bolovani
La cârlani,
Și tărățe,
La oițe,
Și glugi mari
La cei zărari,
Și opinci
La cei voinici.

Iară Costea cum mergea
Cu Fulga se întâlnea.
Fulga cel cu barba neagră
Și cu mintea neîntreagă,
Necăjit și obosit,
De trei zile flămânzit:
„Ale! Fulgo, dragul meu,
Să faci cum ți-oi zice eu:
Mergi la stâna mea cu bine
Să-ți iei un dar de la mine,
Trei mioare de frigare
Ș-încă una de căldare
Ca să-ți fie de prânzare.”
Fulga cel cu barba neagră,
Dar cu mintea neîntreagă,
Sus la stână se ducea
Ș-oile cât le vedea,
Cârduri, cârduri le rupea,
Cu botâul le mâna
În codru la Pandina.

Iar Costea când se-ntorcea
Mare pagubă-și vedea
Că lui, mări, nu-i venea
Nici laptele la mulsoare,
Nici cașul la-nchegătoare,
Nici urda la-nvelitoare!
Costea mult nu se-ngăima,
El dulăii toți chema,
Un caș dulce dezvelea,
Optzeci de felii tăia,
Patruzeci la pui de câini,
Patruzeci la câini bătrâni.
Toți în grabă le mânca
Dar seama nici că și-o da.
Când, la urma tuturor,
Iar că venea-ncetișor,
Șchiopătând, schelălăind,
Laturile cam ținând,
Dolca, haita cea bătrână
Ce știa rândul la stână.
Ea venea, nu prea venea,
„Dolca fa, Costea-i zicea,
Unde mi-e averea mea?”
Dolca-ncet schelălăia,
La pământ se întindea.
„Dolca fa, tu ești bătrână,
Tu știi rândul de la stână.
Eu pe tine te-am grijit,
Tot cu lapte te-am hrănit.
Dolcă fa, cum de-ai lăsat,
Furii stâna de-au prădat?”
Gemea Dolca, se culca,
Laba ruptă-și arăta:
„Dolca mea, Dolcuță fa!
Furii laba ți-au rănit
Când la dâșii ai sărit?
Dacă-mi ești tu pricepută
Și nu te-arăți prefăcută,
Înainte să apuci
Și la furi drept să mă duci
Pe urmele oilor
Prin pajiștea florilor.”
Dolca vesel se scula,
Câmpul de-a lung apuca,
Botul prin iarbă vârând,
Urmele tot mirosind.
Urma-i ici, urma-i colea,
Dolca nici c-o prăpădea.

Ziua-ntreagă ea mergea
Și diseară ajungea
În codru la Pandina
Ce de foc se lumina.
Când în codru se-ndesea,
Bietul Costea ce zărea?
Fulga masă că-și gătea,
Miei de piele că-i jupea.
Care prin frigări frigea,
Care prin căldări fierbea!
„Masă bună, veselie!”
Striga Costea cu mânie.

Și Dolca se repezea.
La Fulga mereu bătea,
Iar Fulga cum o zărea
Crunt de spaimă tresărea.
„Aleii, Fulgo, barbă neagră,
Dar cu mintea neîntreagă,
Când la drum te-am întâlnit
Eu, mărie, ți-am dăruit
Trei mioare de frigare
Ș-încă una de căldare
Ca să-ți fie de prânzare,
Și tu, în loc de mulțumită,

Ca o fiară flămânzită,
Toată stâna mi-ai răpit
Și pe Dolca mi-ai rănit!
Stai, mărie Fulgo, barbă neagră,
Să te fac cu mintea-ntreagă.”
Și cum sta și-l judeca,
Inima i-o despica,
Și Dolcăi o arunca,
Iară Dolca n-o mânca,
Inima de vânzător
E venin otrăvitor!